

Bir Güzel Şey Söyle

— huseyin-erdinc · 21 Kasım 2025

Bir Güzel Şey Söyle

Dilimde paslanmış bir zilin sesi,
Kendi gölgesine çarpıp dönüyor.
Suskunluğumun avlusunda yankılanıyor o ses,
Taş duvarların belleğinde donmuş bir sabah gibi.
Bir cümle bekliyorum
Kırık bir aynadan geçecek kadar berrak,
Bir suyun içindeki ateş kadar gerçek,
Ve bir rüyanın içinde yeniden uyanacak kadar tutkulu.

Göğsümde bir kış yuvalanmış,
Rüzgârın soğuk tüyleriyle örülmüş bir sığınak gibi.
Kardan yapılmış kuşlar ötmüyor artık,
Tüyleri sessizlikten, nefesleri eksik.
Bir sabahın donmuş göğünde asılı duruyorlar,
Zamanın nefesini tutarak bekliyorlar.
Senin sesin — belki de bir rüya sızıntısı —
Karanlığın cebinden düşen bir kehribar gibi,
Yavaşça yuvarlanıyor içime,
Her dönüşünde bir anıyı ısıtarak.

Söz, eğer söylenecekse,
Bir deniz kabuğunun içinden fısıldanmalı.
Kulağımı dayadığımda
Duyayım içinden geçen eski bir yazın soluğunu,
Henüz unutulmamış bir çocukluk göğünü.
Tuzun içinde saklı bir gülüş gibi olmalı o ses,
Dalgaların taşıdığı bir hatıra,
Bir annenin saçından dökülen sabah kokusu kadar saf.

Gölgelerden bir merdiven kur bana,
Basamakları gecedен, tırbazanı sabırdan.
Tırmanayım dizlerimde sabır izleriyle,
Her adımda bir mevsim soyunayım:

İlkbahar kokusunu, yazın yanığını, sonbaharın suskunluğunu,
Ve kışın beyaz yorgunluğunu bırakayım ardımda.
En üstte senin susuşuna varayım.
Çünkü bazı sessizlikler, sözcüklerden daha gürültülüdür.

Bir güzel şey söyle.
Ama kelimelerin kabuğunu kırmadan,
İçindeki ışığı bana akıtarak.
Zira ben anlamıyorum düz dilleri,
Ben, harflerin sırrını koklayan bir deliyim.
Kelimelerin iç yüzünü öperim ben,
Sesinde yankılanan gölgeleri duyarım.
Bir söz, eğer yanarsa ağzında,
Ben onun dumanından bile anlam çıkarırım.

Eğer bir kelime sönecekse dudağında,
Bırak külleri içime dökülsün.
Ben onlardan ateş türetmeyi bilirim.
Yandıkça parlar içimde kelimelerin iskeleti,
Ve kül bile şiir olur bazen,
Bir hatranın gövdesinden doğan ışıksız bir güneş gibi.

Rüzgârın sırtında bir anı taşı,
Üşümüş bir gölgenin alnına koy.
Ben oradan tanırım seni —
Bir bulutun omzuna sinmiş yalnızlığından,
Bir yaprağın düşerken çıkardığı hüzün sesinden.
Belki bir çiçeğin susmasında,
Belki de yağmurun yüzündeki sabırda görürüm seni.
Çünkü ben, varlığın yankısını sessizlikte duyanlardanım.

Zamanın camını buğulayan nefes ol,
Ve adını yaz oraya.
Parmak izin karışsın sisin damarına,
Kırılmadan, silinmeden, unutulmadan.
Ben dokunmam, sadece bakarım —
Çünkü bakmak da bir dua biçimidir.
Bir dua, sessizliğin kalbine atılan ince bir taş gibi,
Bir yankı, sonsuzluğa karışan nefes kadar kırılğan.

Bir güzel Şey söyle,
Söyle ki kelimelerim kana karışsın,
Bir damar çekilsin gökyüzüne doğru,
Ve ben yeniden doğayım.
Bir doğum gibi ağır, bir uyanış gibi sessiz.
Her hecede biraz daha genişleyeyim,
Her harfte biraz daha insan olayım.
Sözünle değişsin nabzımın ritmi,
Sözünle hafıflesin gecenin ağırlığı.

Ve sonra —

Bir kırağı öpsün alnımı,
Bir yıldız düşün dilime,
Bir heyecan bassın beni,
Kış günü çıplak ayak yürütsün.

Hüseyin Erdinç